

## بررسی سیستم نظارت بر سلامت مالی و توانگری

### شرکت های بیمه عمومی در استرالیا

گردآوری و ترجمه: عیسی پرزادی<sup>۱</sup>

**کلمات کلیدی:** بیمه عمومی، توانگری، سلامت مالی، کفایت سرمایه، مدیریت ریسک

#### مقدمه:

در اوایل دهه ۱۹۷۰، شانزده شرکت بیمه عمومی (غیر عمر) استرالیایی دچار ناتوانی مالی شدند و از این رهگذر خسارات مالی شدیدی به بیمه گذاران این شرکت ها به طور خاص و خسارت به وجود آمدن عدم اطمینان نسبت به بازار بیمه به طور عام وارد شد. تا این زمان (تا ۱۹۷۰) کم و بیش هیچ الزامات سرمایه ای به طور سیستماتیک برای شرکت های بیمه عمومی در استرالیا وجود نداشت و شاید از تنها الزامی که بتوان نام برد، الزام شرکت ها به سپرده گذاری مبلغ ثابتی در حدود ۲۰۰ هزار دلار باشد. اما تجربه ورشکستگی های این سالها مقامات نظارتی استرالیا را وادار به طراحی و تنظیم قوانین و مقرراتی کرد که حد اقل الزامات توانگری را به صورت قانونی برای شرکت ها و شعبات ارائه دهنده خدمات بیمه عمومی اجبار می کرد. این قوانین با عنوان قانون بیمه ۱۹۷۳ معروف گردید. حداقل الزام یا نیازمندی وضع شده در این قانون بدین صورت بود که مجموع دارایی های شرکت بیمه باید از مجموع بدهی هایش بیشتر باشد و میزان این بیشتر بودن نباید کمتر از ۲ میلیون دلار یا ۲۰٪ درآمد ناخالص حق بیمه های صادره و یا ۱۵٪ خسارات معوق باشد. الزامات وضع شده به نوعی مشابه آنچه در الزامات وضع شده با عنوان اولین دستورالعمل غیر عمری اتحادیه اروپا بود می باشد. قانون مزبور همچنین شرکت های بیمه عمومی را ملزم به اتکایی اجباری کردن با نظارت نهاد نظارتی بیمه استرالیا کرده بود. با این قوانین تا ۲۵ سال آینده به نوعی صنعت بیمه استرالیا ثبات و آرامشی را تحمل کرد. البته باز با این حال طی این مدت حدود ۲۰ شرکت بیمه عمومی دچار ناتوانی مالی و ورشکستگی شدند، اما این ورشکستگی ها بنا به دلایلی همچون تقلبات، رشد سریع حق بیمه ها، خسارت عملیاتی و بیمه گری و مدیریت بی کفایت بوده و همچنین منجر به وارد آمدن خسارت به بیمه گذاران نشد.

در سال ۱۹۹۵ نهاد نظارتی استرالیا این مسئله را مطرح کرد که باید یک معیار برای سنجش توانگری شرکت های بیمه عمومی طراحی و تنظیم گردد. بدین منظور انجمن اکچوئر های استرالیا (IAAust)<sup>۲</sup> دو کارگروه تشکیل داد و

<sup>۱</sup> کارشناس ارشد مدیریت بیمه (Eparizadi@gmail.com)

گزارشات این کارگروه ها در سال ۱۹۹۹ تحویل مقامات جدید نظارت احتیاطی استرالیا (APRA)<sup>۳</sup> شد. در سپتامبر همین سال APRA سه مقاله مشورتی برای ایجاد یک گفتگوی سازنده با کارشناسان بیمه ای و موسسه IAAust منتشر کرد. بحث های شکل گرفته حول این مقالات منجر به پی ریزی ساختار سیستم جدید نظارت احتیاطی برای شرکت های بیمه عمومی گردید.

در مقاله اول ریسک هایی که بیمه گران با آن روبه رو می شوند و در مقاله دوم هم ارزشیابی بدهی ها مورد بحث قرار گرفت. مهمترین موضوعی که در حوزه ارزشیابی بدهی ها مورد بحث قرار گرفت محاسبه ذخیره گیری برای بدهی ها بود. برای نمونه برای ذخیره خسارت معوق که اصلی ترین بخش ذخائر است در قانون گزارشگری مالی اینطور بیان گردیده بود که این ذخیره عبارت است از بهترین تخمین به علاوه درصدی حاشیه احتیاطی یا حاشیه ریسک، ولی در مورد تعیین این میزان حاشیه احتیاطی مسکوت بود و چیزی تعیین نشده بود. و بیمه گران در شاخه های مختلف بیمه ای بنا به صلاحدید خود از ۰ تا ۳۰٪ ذخیره احتیاطی نگه می داشتند. اما در این مجموعه مقالات باب بحث در این مورد و عوامل تعیین کننده حاشیه احتیاطی مطرح شد. طبق آنچه در مقاله دوم آورده شده است این عوامل تعیین کننده عبارتند از:

- درجه ای از عدم اطمینان که در تخمین بدهی پذیرفته شده
- میل و رغبت به ریسک از سوی بیمه گر (Risk Appetite)
- میزان سرمایه موجود
- عمل بازار
- نظریات اکچوئر
- اثر بر سود گزارش شده
- مالیات

در آوریل سال ۲۰۰۰، APRA یک مقاله جدیدی بر مبنای نظرات داده شده در مورد مقالات سال ۱۹۹۹ منتشر کرد. در این مقاله تعدادی استاندارد در موارد مشخصی همچون کفایت سرمایه<sup>۴</sup>، ارزشیابی بدهی ها، الزامات کیفی برای بیمه اتکایی و ریسک های عملیاتی آورده شده بود. بعد در همان سال یک مقاله دیگر در مورد یک رویکرد مبتنی بر اصول به منظور هماهنگ سازی استاندارد های احتیاطی برای بخش مالی تحت نظارت مثل بانک و بیمه

<sup>۲</sup> Institute of Actuaries of Australia

<sup>۳</sup> Australian Prudential Regulation Authority

<sup>۴</sup> Capital Adequacy

منتشر کرد. بالاخره در مارس سال ۲۰۰۱ APRA گزارشی منتشر کرد که پایه اصلی برای سیستم نظارت احتیاطی را برای شرکت ای بیمه عمومی فراهم کرد. مهمترین بخش این چارچوب سه لایه ای استاندارد های احتیاطی تدوین شده و اصلاحات قانون بیمه بود. مهمترین استاندارد های احتیاطی تدوین شده عبارتند از:

- استاندارد های احتیاطی کفایت سرمایه (GPS110)
- استاندارد های احتیاطی دارایی ها (GPS120)
- استاندارد های احتیاطی ارزشیابی بدهی ها (GPS210)
- استاندارد های احتیاطی مدیریت ریسک (GPS220)
- استاندارد های احتیاطی مقررات اتکایی (GPS230)
- استاندارد های احتیاطی ادغام و انتقال در فعالیت بیمه ای (GPS410)
- استاندارد های احتیاطی تایید اولیه حسابرسان و اکچوئر ها (GPS900)

برای اکثر این استاندارد ها یک یا چند تبصره هم تعبیه شده بود که با بر چسپ GGN نشان داده شده بود. بر طبق استاندارد های کفایت سرمایه باید سرمایه هدف یا مطلوب (Target or Eligible) بیشتر از حداقل الزام سرمایه ای (MCR) باشد و سرمایه مطلوب خود به دو نوع سرمایه درجه یک و درجه دو تقسیم می شود که نوع درجه یک باید بیشتر از نوع درجه دو باشد (مطابق آنچه در توافقنامه بازل در نظارت بانکداری آورده شده). به علاوه دو روش برای تعیین حداقل الزام سرمایه ای (MCR) وجود دارد:

۱. روش های تجویزی که در استاندارد ها ذکر شده
  ۲. روش های مبتنی بر مدل های داخلی (IMB) برای شرکت هایی که منابع کافی در اختیار دارند.
- به هر حال فارغ از اینکه کدام روش توسط شرکت به کار گرفته شود، MCR با توجه به سه طبقه عمده ریسک زیر تعیین می شود:

- ریسک بیمه: ریسک اینکه خالص ارزش حقیقی بدهی های بیمه یک شرکت بیش از ارزش تعیین شده در استاندارد GPS210 باشد.
- ریسک سرمایه گذاری: ریسک کاهش ارزش دارایی های شرکت
- ریسک تراکم یا تمرکز: ریسک مربوط به تراکم موقعیت های خطر پذیر در یک رویداد فاجعه آمیز منفرد

## روش تجویزی تعیین MCR:

روش تجویز شده تعیین MCR مجموع شارژ های سرمایه برای طبقات سه گانه ریسک می باشد که عبارتند از:

- شارژ سرمایه ریسک بیمه:  $C_{ins}R$
- شارژ سرمایه ریسک سرمایه گذاری:  $C_{inv}R$
- شارژ سرمایه ریسک تراکم:  $C_{con}R$

حال اگر  $C_{pm}$  حد اقل الزام سرمایه ای (MCR) باشد آنگاه:

$$C_{pm} = C_{ins}R + C_{inv}R + C_{con}R$$

روش محاسبه شارژ ریسک بیمه ( $C_{ins}R$ ):

ریسک بیمه خود از دو عنصر تشکیل یافته است که عبارتند از:

- یک میزان شارژی به منظور پوشش ریسک ذخیره خسارت معوق (ریسک اینکه خالص ارزش حقیقی بدهی های از نوع خسارت معوق بیشتر از مقدار تعیین شده تحت GPS210 باشد)
- یک میزان شارژی به منظور پوشش ریسک ذخیره حق بیمه عاید نشده

حال شارژ ریسک بیمه به صورت زیر از مجموع شارژ سرمایه این دو عنصر به صورت زیر به دست می آید:

$$C_{ins}R = \sum_{j=1}^{15} \alpha_j x_j + \sum_{j=1}^{15} \beta_j p_j$$

$$C_{ins}R = \sum_{j=1}^{15} \alpha_j x_j + \sum_{j=1}^{15} \beta_j p_j$$

در این معادله منظور از  $X$  ذخائر خسارت معوق و منظور از  $P$  ذخیره حق بیمه های عاید نشده می باشد و منظور از  $\alpha$  و  $\beta$  هم به ترتیب فاکتور های سرمایه ای ریسک ذخیره خسارت معوق و ذخیره حق بیمه عاید نشده طبقات مختلف ۱۵ گانه فعالیت بیمه ای عمومی از قبیل اموال و دارایی و حوادث و... می باشد. ضرائب  $\alpha$  و  $\beta$  از جداول مخصوص تعیین شده در استاندارد ها به همین منظور قابل استخراج است. برای نمونه ضرائب برای ۵ رشته از ۱۵ رشته فعالیت بیمه عمومی زیر از جداول مربوطه در اینجا آورده شده است:

رشته بیمه ای	$\alpha$	$\beta$
اتومبیل	۰,۰۹	۰,۱۳۵
آتش سوزی	۰,۱۱	۰,۱۶۵
مسئولیت	۰,۱۵	۰,۲۲۵
اتکایی اختیاری نسبی اموال	۰,۰۹	۰,۱۳۵
اتکایی اختیاری نسبی حوادث	۰,۱۵	۰,۲۲۵

روش محاسبه شارژ ریسک سرمایه گذاری ( $C_{inv}R$ ):

ریسک سرمایه گذاری خود از سه عنصر تشکیل شده است که عبارتند از:

- ریسک اعتباری
- ریسک بازار
- ریسک نقدینگی

طبق استاندارد وضع شده هر یک از دارایی های بیمه گر عمومی در یکی از طبقات ۹ گانه تعیین شده توسط APRA قرار می گیرد که هر طبقه دارای فاکتور ریسک خاص خود می باشد و شارژ سرمایه ریسک سرمایه گذاری از حاصلضرب ارزش ترازنامه ای هر دارایی در فاکتور ریسک متناسب آن ( $W_i$ ) به دست می آید. (جداول فاکتور های مربوط به  $W_i$  در استاندارد های مربوطه وجود دارد)

$$C_{inv}R = \sum W_i A_i$$

$$C_{inv} R = \sum_{i=1}^9 W_i A_i$$

روش محاسبه شارژ ریسک تراکم ( $C_{con}R$ ):

در اینجا میزان شارژ اعمالی مبتنی بر حداکثر درصد سهم نگهداری رویداد ها یا حوادث (MER) برای اهداف فاجعه آمیز می باشد. منظور از MER بیشترین خسارتی است که بر یک بیمه گر به دلیل تراکم بیمه نامه های خسارت خورده و بدون خالص کردن مبالغ بازیافتی های اتکایی وارد می شود می باشد و نباید با PML که بازیافتی های اتکایی از آن خسارت کم می شود اشتباه گرفته شود. لازم به ذکر است که تعیین MER به عهده ی تیم مدیریت ارشد می باشد و با توجه به نیمرخ ریسک و برنامه های اتکایی شرکت تعیین می شود. به هر حال شارژ سرمایه ریسک تراکم به صورت زیر محاسبه می شود:

$$C_{con}R = MER + \textcircled{R}$$

منظور از  $\textcircled{R}$  هزینه ی حق بیمه تجدید<sup>۵</sup> پوشش اتکایی رویداد های فاجعه آمیز می باشد.

پس در کل مجموع شارژ سرمایه برای طبقات سه گانه ریسک ها جهت تعیین حداقل الزام سرمایه (MCR) به صورت زیر محاسبه میشود:

$$MCR = C_{pm} = \sum_{j=1}^{15} \alpha_j x_j + \sum_{j=1}^{15} \beta_j p_j + \sum W_i A_i + MER + \textcircled{R}$$

$$MCR = C_{pm} = \sum_{j=1}^{15} \alpha_j x_j + \sum_{j=1}^{15} \beta_j p_j + \sum_{i=1}^9 W_i A_i + MER + \textcircled{R}$$

<sup>5</sup> Reinstatement